

Lovgivning er der mange Gange indtruffet det Tilfælde, at Magistraten, blot fordi den skulde bruge nogle Kvadratalen af en Mands Ejendom, har været nødt til at tage hele hans Ejendom. Dette er der noget ubilligt i, og der er sikkert mange, der have set Tilfælde, hvor Kommunen har maattet købe en Ejendom, som den ingen Brug havde for, og hvor Ejeren har faaet en egentlig ganske ubegrundet Begunstigelse ved, at hele hans Ejendom er bleven eksproprieret. Det er disse to krydsende Hensyn, der her gøre sig gældende. Jeg synes, som sagt, at der foreligger et Præcedens i Loven af 28. Maj 1880, og derfor har jeg ikke haft Betænkelighed ved paa dette Punkt at følge Magistratens Forslag. Derimod har jeg i det hele taget indskrænket Magistratens Forslag i § 34 for de Tilfælde, hvor man ikke er nødt til at tage hele Ejendommen.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Valgkreds (Niels Rasmussen) mente, at Bestemmelsen i Lov af 14. December 1857 § 10 er grundlovsstridig. Denne Mening har jeg ikke, idet der jo netop ikke skal gives større Erstatning end den fulde Erstatning, og naar Kommissionen bestaaende af uvildige Mænd skønner, at Ejendommen har faaet en forøget Værdi ved det paagældende Gadeanlæg, bør dette naturligvis ogsaa tages i Betragtning, naar man skal fastsætte Summen af det samlede Tab, som Ejeren har lidt ved Borttagelsen af en Del af hans Ejendom.

Ved § 52 havde det samme ærede Medlem ligeledes sine Betænkeligheder. Saaledes som Bestemmelserne ere formulerede, synes jeg ikke, at der kan siges noget nævneværdigt mod dem. Der er naturligvis her to Principper, der kunne staa mod hinanden. Naar en Mand bygger paa sin Grund, kan der foranlediges Udgifter paa Nabogrunden. Skal den, der bygger, afholde dem? Man kan sige, at det er ham, der foranlediger en Forandring i den bestaaende Tilstand, og følgelig bør han bære alle dermed forbundne Udgifter. Man kan ogsaa sige: han gør jo ikke mere, end han har Lov til, og gaar det ud over Nabogrunden, maa dennes Ejer betale det nødvendige for at sikre sin Interesse. Men saaledes som Bestemmelserne i § 52 ere, finder jeg egentlig, at de skifte Sol og Vind lige. Der bestemmes, at den byggende, der foretager Forandringer i bestaaende Forhold, skal betale de Udgifter, der kunne være forbundne med Sikring af Naboejendommen, medmindre det efter et Magistraten af den byggende afæsket Skøn skyldes uforvarlig Byggemaade paa Nabo-

grunden eller anden tilregnelig Forsømmelse af dennes Ejer, at saadanne Foranstaltninger udkræves, idet disses Foretagelse i saa Fald helt eller delvis af Magistraten kan paalægges sidstnævnte Ejer.

Dernæst gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger til § 80. Han mente, at den Beskrivelse, man her havde givet af, hvad der er Beboelsesejendomme, nemlig at „ethvert Rum, der er bestemt til længere Tids Ophold for Mennesker, er efter denne Lov at anse som Beboelsesrum“, var utilfredsstillende. Det ærede Medlem nævnedes et Tilfælde og spurgte, om et Rum, der blev benyttet paa den Maade, han beskrev, ikke faldt ind under § 80. Jeg tror, at det falder ind under § 80, 2det Stykke, og altsaa er et Rum af den Slags, der udtrykkelig ere undtagne fra at regnes som Beboelsesrum, og hvor det er Magistratens Skøn, der er det afgørende.

Dernæst kom det samme ærede Medlem ind paa Afsnit I, det Spørgsmaal, der maaske bliver et Hovedpunkt ved Behandlingen af Lovforslaget, om man kan gaa til at opheve Bygningskommissionen, lægge Behandlingen af disse Sager ind under Københavns Magistrats 4de Afdeling og der oprette et særligt Direktorat for Bygnings-sagers Behandling. Det er et Spørgsmaal, der har været fremme, jeg tror næsten jeg kan sige hver Gang, der har været lovgivet om dette Forhold. Det var fremme i Loven af 4. Marts 1857 om Københavns kommunale Anliggender, idet der i § 1 bestemmes, at Kongen kan henlægge de Bygnings- og Brandpolitiet vedkommende Sager under Magistraten. Det skete som bekendt senere med Hensyn til Brandpolitiets Sager; det skete derimod ikke med Hensyn til Bygningsvæsenets. Men saaledes som det oplyses i Lovforslagets Bilag B, kom der en justitsministeriel Skrivelse under 19. Juli 1869, hvoraf det fremgaar, at man var betænkt paa at fremsætte et Lovforslag om Henlæggelse af de Bygningspolitiet i København vedkommende Sager under Københavns Magistrat. Men i det Lovforslag, som fremkom, og som behandlede i Samlingen 1871—72, havde man dog ikke optaget en saadan Bestemmelse, men ladet det blive ved det gamle, at disse Sager skulde behandles af Bygningskommissionen og ikke henlægges under en særlig Afdeling af Magistraten. Man havde imidlertid givet en tilsvarende Løfteparagraf i Bestemmelsen i § 87 som i Loven af 1857, hvorefter det kunde ske senere ved kgl. Resolution. Imidlertid findes der ingen Bestemmelse derom, ikke en Gang en saadan